Ἔτος ΚΖ Ἀριθ. 1910 Θεσσαλονίκη τῇ 3 Δεκεμβρίου 03 Τετάρτη — Περίοδος δευτέρα Ἀριθμ. 394

ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ Σ. ΓΚΑΡΠΟΛΑΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ Σ. Κ. ΓΚΑΡΠΟΛΑΣ καὶ ΝΙΚΟΣ Σ. ΓΚΑΡΠΟΛΑΣ

ΔΥΝΑΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Συνδρ. ἐν Θεσσαλονίκῃ Μετζίτια ἀργυρᾶ 5
» ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » » 7
» ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » φράγκα 40
» ἐν Κων)πόλει λιρ. Τουρ. 1 1)2
Αἱ Εἰδοποιήσεις κατ' ἐποκοπήν.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
Φραγκομαχαλᾶ ἐντὸς Βασσάχαν
Πᾶσαι αἰτήσεις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν διεύθυνσιν.
Τὰ πρὸς δημοσίευσιν ἀποστελλόμενα ἔγγραφα μόνον ὑπογραφὴν ἢ μὴ δημοσιεύονται.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ
Ἐν ταῖς σταθεραῖς Γρόσ. 5 ὁ στίχ.
Ὁμοίως ἐν τῇ 2ᾳ σελίδι » 4 »
Διατριβαὶ ἐν τῇ 3ῃ » » 3 »
Ὁμοίως ἐν τῇ 4ῃ » » 2 »
Ἡ Τουρκικὴ λίρα Γρ. 100.

ΙΩΑΚΕΙΜ Ο Γ'. ΚΑΙ Ο ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ὁ παρισινὸς «Χρόνος» ἐδημοσίε σε μακρὰν ἐπιστολὴν τοῦ ἐν Κωνστ τινουπόλει ἀνταποκριτοῦ αὐτοῦ πε τῆς ὁράσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πα τριάρχου, ἐν ᾗ ἐκθέτει τὴν ἀθρόα προσέλευσιν τῶν ἀποσχισθέντων ἐ τῶν κόλπων τῆς Μ. Ἐκκλησίας βου γαροφώνων τῇ ἐνεργείᾳ τῶν κομιτά των ἅτινα ἤσκησαν φρικώδεις ἐκβια σμοὺς ἐπ' αὐτῶν. Μετ' αὐτὸν ἡ «Ση μαῖα» δημοσιεύει σπουδαιοτέραν ἀν ταπόκρισιν ἐν ᾗ ἐξαίρει τὴν δραστηρι ότητα καὶ ὀξύνοιαν τοῦ Πατριάρχου ποιουμένη εὔφημον μνείαν καὶ περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ὀρθοδόξου γένους, καὶ τῆς προόδου ἐν παντὶ ἀγαθῷ.

Ἀλλὰ ταῦτα γράφοντες, ἄλλο τι προτιθέμεθα νὰ εἴπωμεν. Θέλομεν νὰ ἐξάρωμεν καὶ τὴν ἐξοχον ὄρασιν τοῦ περιπύστου ἀρχηγοῦ τοῦ Ρωμαϊκοῦ Γένους ἐν Τουρκίᾳ τὸν ὁποῖον ἐπιπόλαιοι κριταί, καὶ ἀμείλικτοι ἐχθροὶ προϋπηλάκισαν πρό τινος ἐν Ἑλλάδι.

Καὶ ὅμως Ἰωακεὶμ ὁ Γ' ἠνοιξε τὰς ἀγκάλας τῆς Οἰκουμενικῆς Ἐκκλησίας καὶ σωρηδὸν δέχεται τὸ ἀποσχισθὲν ποίμνιον, μέγαν αὐτὸν ὄγκον τοῦ Γένους, τὸ ὁποῖον οἱ ἐχθροί του ἠθέλησαν ὑπὲρ ἑαυτῶν νὰ ἐκμεταλλευθῶσιν, καὶ ἐξεμεταλλεύθησαν δυστυχῶς ἐπὶ μακρόν.

Βαδίζει ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία ὑπὸ τὴν καθηγεσίαν τοῦ ἀνδρὸς αὐτοῦ, καὶ πάντες ἂς εὐχόμεθα προκοπὴν εἰς τὸν δρόμον της, ὃν ὀρθοτομεῖ Αὐτός».

ΕΚ ΓΑΛΛΙΑΣ

Παρίσιοι 25 Νοεμβρίου

Ἐν τῇ προηγουμένῃ μου ἔγραφον ὑμῖν περὶ τῆς συνδιαλέξεως ἥτις ἔλαβε χώραν ἐνταῦθα καὶ τὰς ἐντυπώσεις ἃς ἀπεκομίσαμεν ἐξ αὐτῆς. Ὁ κ. Ν. Καζέζης ἀποπερατώσας ἐνταῦθα τὴν ἀποστολήν του μετέβη προσκληθεὶς εἰς Λονδῖνον ἔνθα ποιήσεται διαφόρους διαλέξεις.

Ἀπό τινος οἱ Παρίσιοι περιεβλήθησαν λευκὴν συνδόνα χιόνος ἡ πόλις δὲ παρίστᾳ ἕξοχον θέαμα, λαμπρὸν πανόραμα, μὲ τὰς καταλεύκους δενδροστοιχίας τῶν βουλεβάρτων αἵτινες ἀντιθέτως τὴν ἄνοιξιν παρέχουσιν εἰς τοὺς πολίτας εὐεργετικὴν ἀσπίδα κατὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἐν τρύφημα ἀπαραίτητον παρὰ τοῖς γάλλοις οἵτινες, ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν καταπρασίνων δένδρων διέρχονται ὁλοκλήρους ὥρας ἀναψυχῆς εἰς τὰ ἀναπαυτικὰ ὑπὸ τὰ δένδρα καθίσματα, ἐνῷ νῦν αἰσθάνονται ἀποστροφὴν παρατηροῦντες μετὰ δυσθυμίας τὴν χειμερινὴν ταύτην τήβεννον ἣν ἐνεδύθη ~~ὅπως ἤπιος. Ὁ γάλλος κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην προτιμᾷ τὴν θερμάστραν παντὸς ἄλλου, ἡ δὲ δημώδης παροιμία κυκλάμινα πέντε καρβουνα παρὰ χίλια πρόβατα» ἐφαρμόζεται πληρέστατα εἰς αὐτόν.~~

~~Μεγάλαι προετοιμασίαι γίνονται ἐνταῦθα διὰ τὰς ἐπικειμένας ἑορτάς. Θὰ ἀφορα θεάματα τὰ ὁποῖα ἀρχιμηλογία παίζει τὰ πρῶτα πάντως τὸν ρόλον της. Αἱ ἑορταὶ διαρκοῦσιν ἐπὶ ἕνα μῆνα εἶναι ἔθιμον τοῦ τόπου καὶ διασκεδάζῃ ὁ λαὸς καὶ αἱ εὐδιάστατοι γαλλίδες, αἵτινες τὴν ἐποχὴν ταύτην λαμβάνουσι ζωηρότητα ἔκτακτον, φορτοῦσι καὶ εὐθυσιαστῶν ἀπαραμίλλων καὶ διὰ τοῦτο αἱ ἑορταὶ φέρουσι χαρακτῆρα ὅλως πανηγυρικόν.~~

Οἱ Ἥρωες τοῦ

ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ

~~Ὁ πρό τινος~~ ἐν Αἰγύπτῳ ἀποβιώσας Πέτρος Πράτσικας συνέταξε διαθήκην ἐν ᾗ πλὴν ἄλλων περιέχονται αἱ ἑπόμεναι κοινωφελεῖς διατάξεις.

Καταλείπει ὀγδοήκοντα ἀγγλικὰς λίρας, ὅπως κατασκευασθῶσιν ἐν τῇ γενέτειρᾳ αὐτοῦ ἠπειρωτικῇ κωμοπόλει Δρόβιανῃ δεξαμενὴ καὶ γέφυρα λιθίνη. Διατίθεται ὑπὲρ τῶν σχολείων τῶν δύο συνοικιῶν τῆς κωμοπόλεως ταύτης εἴκοσι χιλιάδας χρυσᾶ φράγκα ὧν κατατεθέντων εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος οἱ τόκοι θὰ χρησιμεύωσιν εἰς τὴν συντήρησιν κοινοῦ τῶν σχολείων φαντηρίου ἐν ᾧ θὰ διδάσκονται τὸ σχετικὸν ἔργον καὶ τὰ διάφορα ἄλλα μαθήματα χειροτεχνίας τὰ κοράσια.

Ἡ διαθήκη αὕτη τοῦ ἀειμνήστου Πράτσικα εἶναι μία τῶν μυρίων ἀποδείξεων τῆς ἰδιαζούσης πρὸ πάντων εἰς τοὺς Ἠπειρότας εὐγενεστάτης φιλοδοξίας νὰ προαγάγωσι τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν εὐημερίαν τῆς πατρίδος των διὰ τῆς διδασκαλίας. Οὐδαμοῦ γῆ, ἑλληνικῆς ἡ ἐκπαίδευσις εὗρε τοσοῦτον προθύμους ἀρωγοὺς τοὺς ἰδιώτας, ὅσον ἐν Ἠπείρῳ, δὲν ὑπάρχει δὲ χωρίον ἐν αὐτῇ, ἔστω καὶ τὸ ἀσημότατον, στερούμενον σχολείου. Γινώσκομεν, ὅτι συνοικισμοὶ μὴ ἀριθμοῦντες μηδὲ διακοσίους ἐν ὅλῳ κατοίκους αὐτόχρημα ἀνήκεστον συμφορὰν θεωροῦσι οἱ Ἠπειρῶται τὴν ἐνδεχομένην ἀδυναμίαν νὰ συντηρήσωσι σχολεῖον. Ἡ ἔμφυτος αὕτη φιλομουσία εἰς πάντα Ἠπειρώτην συνδιαζομένη πρὸς ἀκρεφνεστάτην φιλογένειαν ἐπροίκισε πάντα τὰ χωρία τῆς Ἠπείρου διὰ γενναίων κληροδοτημάτων, αὐτὴ δὲ καὶ συνετήρησεν ἀκαταβλήτον τὸν ὀρθόδοξον Ἑλληνισμὸν τῆς χώρας διὰ τῶν πολυαριθμων σχολείων. Ἡ πρᾶξις ταῦ ἀοιδίμου Πρατσικα οὐδένα τῶν Ἠπειρωτῶν θὰ ἐκπλήξῃ, ἀλλὰ τὸ ὄνομά του θὰ προστεθῇ ὡς εἰς ἐπὶ πλέον κρίκος εἰς τὴν μακρὰν, τὴν ἀτελεύτητον ἅλυσιν τῶν ἐθνικῶν εὐεργετῶν, ἐφ' οἷς δικαιοῦται νὰ σεμνύνηται ἡ ἑλληνικὴ φυλή, διότι ἐν τούτῳ οὐδεμίαν μὲν συγκρισιν ἐπιδέχεται πρὸς πάντας τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς, οὐδενὸς δὲ τῶν τεπολιτισμένων τῆς Δύσεως ἐθνῶν ὑπολείπεται, ἵνα μή τις εἴπῃ, ὅτι καὶ τούτων πολλὰ ἀναμφιλέκτως ὑπερβαίνει.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ο ΝΕΟΣ ΔΙΟΓΕΝΗΣ

Ποῖος εἶν' αὐτὸς ὁ σαραντάρης Κύριος, ὁ τόσῳ κομψὴν ἔχων τὴν ἐνδυμασίαν, τόσῳ εὐγενὴς καὶ λεπτὸν τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὸν ὁποῖον πανταχοῦ ἀπαντῶ ἀλλὰ πάντοτε μόνον, εἰς τὰ θέατρα, τοὺς περιπάτους, τοὺς κήπους, τὰς πανηγύρεις, εἰς τὰ πολυανθρωπότερα καὶ τὰ ἐρημικώτερα μέρη;

Φέρει πανταχοῦ ἐτοιμόν τὸ βλέμμα καὶ δὲν φαίνεται μὲν αἰσθανόμενος πλῆξιν, ἀλλ' οὐδέποτε ἀνατέλλει εἰς τὰ χείλη του μειδίαμα.

Ποῖος εἶναι; Τί ζητεῖ;

— Εἶναι, μοὶ λέγουν, νέος Διογένης Διογένης ζητῶν οὐχὶ τὸν ἄνθρωπον ἀλλὰ τὴν μισὸν τοῦτο τὸ ἥμισυ του.

Εἶναι πλούσιος, εὔμορφος καὶ ὅμως εἴκοσι τώρα χρόνια τὴν ἀνθρωπον ζητεῖ!... Ζητεῖ τὴν γυναῖκα ἣν ἔπλασε διὰ τῆς φαντασίας του, ζητεῖ τὸ ἰδανικόν του, θηρεύει χίμαιραν ἀείποτε διαφεύγουσαν αὐτόν.

Ἀκούσατε καὶ κρίνατε περὶ τῆς ἰδιοτροπίας του.

Εἰκοσάχρονος ἐρωτεύεται κόρην ἄριστα μορφωμένην, ἀνεπτυγμένην, νοστιμοτάτην, μὲ χίλια δυὸ προτερήματα, τελειόφοιτον τοῦ παρθεναγωγείου.

Τῇ ὁμολογεῖ τὸν ἔρωτά του, προσκολλᾶται εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἀκολουθεῖ ὡς ἡ σκιά της, τὴν ζητεῖ εἰς γάμον, οἱ γονεῖς τὸν δέχονται ὡς γαμβρὸν καὶ ὅλα εἶναι ἐν τῷ τελειοῦσθαι, ὅλα ἐπὶ ὑμεναίου στρωμνῆς, ὅτε μίαν ἑσπέραν εὑρίσκεται εἰς λαμπρὰν ὀρχηστικὴν ἑσπερίδα μετὰ τῆς μνηστῆς αὐτοῦ καὶ ἐπειδὴ δὲν χορεύει τὸ γαλλικὸν βάλς, ἐνῷ ἡ μνηστή του τὸ ξεύρει, στὰ δέκα δάκτυλα τῶν μικκύλων ποδῶν της, τὴν βλέπει μετ' ὀλίγον πτερόεσσαν εἰς τὰς ἀγκάλας ὡραίου βαλσιστοῦ.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὁ ἰδιότροπός μας ἐρωτᾷ τὴν μνηστήν του:

—Πῶς ἐπεράσατε χθὲς εἰς τὸν χορόν;

—Αἱ ἐξαίρετα· εἶδα μάλιστα στὸν ὕπνον μου πῶς ἐχόρευα ἀκόμη τὸ βὰλς μὲ τὸν νέον ὁποῦ μ' ἀγκαζάριπεν, ἀπαντᾷ ἡ νέα ἀφελῶς.

Ὡ φρίκη, καὶ ὁ νέος ἡμῶν Διογένης παίρνει τὸ καπέλλο του, τραβᾷ μίαν ρεβερέντσαν μὲ γωνίαν ἐννενήκοντα μοιρῶν καὶ φεύγει ἀνεπιστρεπτεὶ διαλύσας τοὺς ἁρραβῶνας!

Μετ' οὐ πολύ, ἀγαπᾷ κόρην ἄνευ προικός, ἀλλ' ἐναρετον καὶ περικαλλεστάτην, ἥτις φαίνεται ἀνταγαπῶσα αὐτὸν καὶ ὁ ἔρως του φθάνει εἰς τὸ Ζενὶθ τῆς περιπαθείας. Ἕτοιμος νὰ τὴν νυμφευθῇ, τὴν ἐρωτᾷ ἐπανειλημμένως:

—Δὲν ἐδώκατε ποτὲ τὴν καρδίαν σας εἰς ἄλλον, πρὶν μὲ γνωρίσετε;

—Ὄχι, σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι εἶσθε ὁ πρῶτός μου ἔρως. Ἀλλὰ δεκατριῶ χρονῶ κορίτσι ἀγαποῦσα πολὺ τὸν ἐξάδελφόν μου καὶ τὸν ὠνόμαζα ἀνδρούλη μου.

Ἤρκεσα τοῦτο διὰ νὰ τρίψῃ εἰς ἀείφυγίαν τὸν νέον Διογένην.

Παρέρχονται ὀλίγα ἔτη καὶ τὸν συλλαμβάνει εἰς τὰ πλεμάτια τῶν ματιῶν της κυρία σπανία τὴν ὡραιότητα καὶ διὰ τῆς εὐφυΐας αὐτῆς καλύπτουσα μικρά τινα ἐλαττώματα. Ἀποφασίζει νὰ δεθῇ μὲ ἰσόβια καὶ ἀδιάρρηκτα δεσμὰ μετ' αὐτῆς;... ἀλλὰ μίαν ἡμέραν εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐξαπίνης τὴν βλέπει ρωθωνίζουσαν πρέζαν ταμβάκου, διότι εἶχεν ἡ γυναῖκα δυνατὸ συνάχι, καὶ φυσικὰ συχνοσάρης, ἀκόμη φεύγει.

Κατόπιν, ὁ νέος Διογένης ἀγαπᾷ ἀπλῆν κόρην πλούσιαν, ἐργάτιδα μοδιστροῦ καταστήματος, ζωηρὰν, μελαχροινὴν ὅλην δροσιὰ καὶ λιανεύπιστον. Παραγγέλλει τὰ στέφανα καὶ τὰ γαμήλια δῶρα... ἀλλὰ... πάλιν ἕν ἀλλὰ.. μίαν ἑσπέραν συλλαμβάνει ἐπ' αὐτοφώρῳ ρίπτουσαν τὰ χαρτιὰ καὶ τὴν ἐγκαταλείπει μὴ θέλων γυναῖκα προληπτικὴν καὶ δεισιδαίμονα.

[illegible] καὶ αἱ ἑκούσιαι χυλόπηττταί του. Ἡ μία εἶναι εὔμορφος, ἀλλὰ κοκέττα· ἡ ἄλλη δὲν εἶναι μὲν κοκέττα, ἀλλὰ δὲν ἔχει chic, δὲν ἔχει χάριν· αὐτὴ εἶναι μὲ καρδιὰ, καὶ ζηλότυπος· ἐκείνη εἶναι γλυκιὰ, μὰ δὲν ἔχει πνεῦμα· ἄλλη ἔχει τὴν μανίαν νὰ γράφῃ πολὺ τὸν χορὸν, ἄλλος, ἡ ἀγαπᾷ πάντα ἡ πολλὴν σεμνοτυρίαν, πολλὰ χάχλα αἰσθησίαν, ἢ εἶναι παρὰ πολὺ λίαν εὐσηή πολὺ ἀλαφρὰ ἢ πολὺ βαρεῖα, πολὺ μικροπρόσωπη, ἢ πολὺ στρογγυλοπρόσωπη, πολὺ λιγνὴ, ἢ πολὺ παχεῖα.

Ὁ νέος Διογένης μυρία συλλαμβάνει γάμων σχέδια, ὧν τὰ πλεῖστα γεννώμενα τὴν Κυριακὴν μόλις ζῶσι μέχρι τοῦ μέσου τῆς ἑβδομάδος.

Εὔκολα παίρνων φωτιὰ, εὐκολώτερα σβύων αὐτὴν τρέχει πανταχοῦ. Ὡς παρισπλανωμένος Ἰουδαῖος τοῦ γάμου, ἐλπίζων ὅτι θὰ εὕρῃ τὸ ἰδανικόν του.

Μάτην οἱ φίλοι του τῷ λέγουσι πολλάκις:

—Μὰ, ἀδελφὲ, τί σημαίνει ἂν ἡ γυναῖκα ρίχνῃ τὰ χαρτιὰ· μπορεῖ νὰ τὰ πιστεύῃ καὶ ὅμως νὰ ἦναι ἐξαίρετος σύζυγος. Καὶ μία πρέζα ταμπάκο δὲν ἀσχημίζει τὴν ὡραίαν γυναῖκα. Οὔτε πάυει ν' ἀγαπᾷ τὸν ἄνδρα της ἡ βλέπουσα εἰς τ' ὄνειρόν της τὸν καβαλιέρον της. Οὔτε σκλαβωμένη εἶνε ἡ καρδιὰ μιᾶς γυναικός, διότι στὰ μικρότατά της, ἐνῷ ἔπαιζαν ἀκόμη κουκλίκι, ἔπαιξε καὶ μὲ τὸν ἐξάδελφόν της ὀνομάζουσα αὐτὸν «ἀνδρούλη μου.»

Αὐτὰ δὲν τ' ἀκούει ὁ νέος Διογένης καὶ δός του, κυνηγᾷ τὸ ideale τὸν ἄνθρωπον ζητῶν.

Ἀλλ' ἰδοὺ ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά του, καὶ ὅσω περνοῦν τὰ χρόνια τόσῳ πλέον βαρετὸς γίνεται εἰς τὸ ὡραῖον, εἰς τὸ μαγικὸν φῦλον, ὅπερ θέλει καθ' ὅλα τέλειον.

Ἀλλ! διατί νὰ μὴ παραβλέπωνται μερικὰ ἐλαφρὰ ἐλαττώματα ὅταν ὑπὸ χιλίων καλύπτωνται προτερημάτων;